

...

(Noční báseň)

V zrcadle se odráží kus protější stěny,
mrtvá dívka z aktu nesvede být tichá.
Bývám tolik sám, až kvetou ve mně steny,
pomalu otevrou mne do kalicha.

Slast pučí, chlípí se něžný plátek břicha...
Výstava houstne, matní rám obrazu,
nad hřbety knih mih' karabáč se světa.
Jsem hloupý holub, který neodlétá,

na římse času zobu města kosé útvary.
Čtvrti lásky z lat, rozvaliny chmýří,
jsem hloupý holub, který míří
k cíli poslepu. Vede mne pud starý

nejméně tisíce, spíše však milióny let:
na vlastním zániku mlčky se podílet.
Zatímco vyžínáš chodníček k rakvím,
já sotva brvou hnu, ale i tak vím,

**že černou pohromu nezničím ničím,
že mrtvý anděl nám nikdy nerozsvítí.
Navzdory skepsi té ve spárách klíčím...**

Navzdory vědomí oddávám se žití.